

Sygn. akt II Cz 1264/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat – Kubeczak

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela C.(...)w W.

przeciwko dłużnikowi E. K.

o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty na rzecz następcy prawnego

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt IX Co 1686/14

oddala zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt II Cz 1264/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oddalił wniosek wierzyciela - C.(...)z siedzibą w W.- o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu w postaci nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym (...)w dniu 31 grudnia 2012 r., sygn. akt (...), któremu Referendarz sądowy w tymże Sądzie postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r. nadał klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi E. K..

W ocenie Sądu I instancji, w świetle art. 788 § 1 k.p.c., wniosek wierzyciela okazał się bezzasadny. Sąd ten wskazał, że wnioskodawca za pomocą stosownych dokumentów, winien wykazać, że nabył od pierwotnego wierzyciela (...) S.A.(...)z siedzibą w W.wierzytelność w stosunku do dłużnika. Zaś analiza dokumentów przedłożonych przez niego nie daje podstaw do niewątpliwego ustalenia, że przeszła na niego wierzytelność objęta przedmiotowym nakazem zapłaty. Z § 1 ust.1 umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2013 r. wynika, że dane dotyczące wierzytelności i dłużników według stanu na dzień rozliczenia, stanowią załącznik nr 1 do przedmiotowej umowy. Sąd Rejonowy zważył, że z pisma, które ma w założeniu wnioskodawcy stanowić załącznik do przedmiotowej umowy, nie wynika, iż wierzytelności w niej wskazane zostały objęte w/w umową. Na wydruku znajduje się odrębny dopisek „wyciąg z załącznika nr 1 umowy z dnia 23.04.2013r.”, brak jednakże informacji, kto go sporządził i brak podpisu tej osoby.

Nadto Sąd Rejonowy stwierdził, że w przedmiotowym piśmie wskazane są pewne kwoty. Jednakże istnieje rozbieżność między należnościami w nich wskazanymi a należnością zasądzoną tytułem wykonawczym objętym niniejszym postępowaniem klauzulowym. Nie można zatem mówić o tożsamości przedmiotu zbycia.

Reasumując Sąd I instancji stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał, aby nabył wierzytelność wynikającą z przedmiotowego nakazu zapłaty, bowiem przedłożył niekompletne dokumenty, co skutkowało oddaleniem złożonego wniosku.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł wierzyciel zaskarżając je w całości i wniósł o jego zmianę, poprzez uwzględnienie wniosku wierzyciela, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie na rzecz pełnomocnika wierzyciela kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że nie zostały spełnione wymogi wynikające z art. 788 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu zażalenia wierzyciel podniósł, że do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności dołączył wszystkie wymagane przez prawo dokumenty. Została przedłożona umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem, z podpisami notarialnie poświadczonymi, złożonymi pod tą umową, ponadto wierzytelność przysługująca wierzycielowi została skonkretyzowana w załączniku do umowy, gdzie widniała kwota wierzytelności, dane dłużnika oraz sygnatura tytułu wykonawczego wydanego na pierwszego wierzyciela. Poświadczenie notarialne podpisów złożonych pod umową sprzedaży wierzytelności dotyczyło umowy wraz z załącznikiem, stanowiącym integralną część tej umowy.

Skarżący podkreślił, iż radca prawny jest z założenia osobą zaufania publicznego, a co za tym idzie – do jego twierdzeń powinno się przykładać szczególną wagę. Ponadto jedynie notariusz może połączyć dokumenty w sposób trwały, natomiast pełnomocnik wierzyciela sporządzając odpisy tych dokumentów siłą rzeczy musiał dokonać ich rozdzielania, celem ich skopiowania. Stąd też, uwzględniając te realia, nie jest możliwe dostarczenie do sądu trwale połączonych dokumentów, wykazujących przejście uprawnień wraz z podpisami notarialnie poświadczonymi, nadto sąd jest zobowiązany do analizy treści dokumentów, a w razie wątpliwości wezwać pełnomocnika do wyjaśnienia określonych kwestii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Zgodnie z art. 788 § 1 k.p.c., jeżeli uprawnienie lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu przeszły na inną osobę, sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie, gdy przejście to będzie wykazane dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym.

Przepis art. 788 § 1 k.p.c. umożliwia realizację tytułu egzekucyjnego, jeżeli wymienione w nim osoby nie są wierzycielami lub dłużnikami i na ich miejsce na skutek następstwa prawnego pod tytułem ogólnym lub pod tytułem szczególnym weszły inne podmioty, przy czym możliwość nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego jest uzależniona od spełnienia określonych warunków. Na gruncie przepisu art. 788 § 1 k.p.c. niezbędną przesłanką do skutecznego ubiegania się przez następcę prawnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności jest wykazanie przez wnioskodawcę, oprócz istnienia samego tytułu egzekucyjnego nadającego się do wykonania, także faktu przejścia praw lub obowiązków za pomocą ściśle określonych środków dowodowych w postaci oryginałów dokumentów urzędowych lub prywatnych z podpisem urzędowo poświadczonym lub też ich odpisów, poświadczonych przez osobę posiadającą upoważnienie ustawowe. Sąd orzekający w postępowaniu klauzulowym ocenia te dokumenty pod względem formalnym, tj. w zakresie dotyczącym ustalenia, czy spełniają one kryteria wymagane od dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. lub czy podpisy na dokumencie prywatnym zostały urzędowo poświadczony. Dokument przedkładany przez wnioskodawcę powinien umożliwiać stwierdzenie, że przejście rzeczywiście nastąpiło, przy czym decyduje każdorazowo treść konkretnego, poddawanego ocenie dokumentu. Ocena ta powinna być

prowadzona przy zachowaniu reguł wykładni, a zatem uwzględniać także okoliczności powstania dokumentu i uwarunkowania, w jakich funkcjonuje podmiot, który go wystawił.

W oparciu o powyższe stwierdzić należy, iż trafnie uznał Sąd Rejonowy, że dokumenty przedłożone przez wnioskodawcę nie dają podstaw do niewątpliwego ustalenia, że przeszła na niego wierzytelność objęta nakazem zapłaty w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2158448/12 przy czym, w ocenie Sądu Okręgowego, za zajęciem takiego stanowiska przemawiają przede wszystkim następujące względy.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy wierzyciel powoływał się na umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2013 r. zawartą pomiędzy pierwotnym wierzycielem – (...) Spółka Akcyjna(...)a(...)w W.Umowa zawarta została w zwykłej formie pisemnej przez równorzędne podmioty prawa cywilnego, a zatem nie może być uznana za dokument urzędowy. Może być traktowana jedynie jako dokument prywatny. Takowy zaś dokument powinien zawierać urzędowe poświadczenie podpisu. Jednakże poświadczenie przez notariusza własnoręczności podpisu nie nadaje dokumentom prywatnym mocy dokumentu urzędowego. Moc dokumentu urzędowego przybierają dokumenty sporządzone w formie aktu notarialnego. Dokument na którym podpis został poświadczony przez notariusza zachowuje swój charakter prywatny, a jedynie tzw. „klauzula poświadczeniowa” ma charakter urzędowy (por. (...)Poświadczenie własnoręczności podpisu, (...)

W tym miejscu odwołać należy się do przepisu art. 96 pkt 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie ((...)ze zm.) który stanowi, iż do kompetencji notariusza należy poświadczanie podpisów. Zgodnie z kolei z art. 88 ustawy podpisy na aktach notarialnych i poświadczonych dokumentach są składane w obecności notariusza. Jeżeli podpis na poświadczonym dokumencie był złożony nie w obecności notariusza, osoba, która podpisała, powinna uznać przed notariuszem złożony podpis za własnoręczny. Okoliczność tę notariusz zaznacza w sporządzonym dokumencie.

Zgodnie zaś z przepisem art.129 § 2 k.p.c. poświadczenie zgodności z oryginałem odpisu dokumentu przez notariusza lub występującego w sprawie pełnomocnika strony w osobie np. radcy prawnego, nadaje temu poświadczeniu charakter dokumentu urzędowego. Oznacza to, że poświadczony przez pełnomocnika odpis dokumentu ma charakter dokumentu urzędowego w tym znaczeniu, że potwierdza się w nim z mocą dokumentu urzędowego istnienie dokumentu „źródłowego” o treści takiej samej jak odpis. Złożenie takiego dokumentu jest zatem wystarczające dla zrealizowania funkcji przewidzianej w art. 788 § 1 k.p.c. dla dowodu z dokumentu. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia (...)r., sygn. akt: (...) podkreślając jednocześnie, że art. 129 § 2 k.p.c. znajduje odpowiednie zastosowanie również w postępowaniu klauzulowym, a to z mocy art. 13 § 2 k.p.c.

Z powyższego wynika zatem, iż poświadczenie własnoręczności podpisu może odbyć się w dwojaki sposób: albo poprzez złożenie go w obecności notariusza albo też poprzez złożenie przed notariuszem oświadczenia, iż podpis złożony pod danym okazanym notariuszowi dokumentem został złożony przez nią – osobę składającą oświadczenie – własnoręcznie. Wnioskodawca powinien złożyć bądź oryginał takiego dokumentu wraz z oryginałem jego poświadczenia ewentualnie występujący w sprawie profesjonalny pełnomocnik bądź notariusz winien poświadczyc za zgodność z oryginałem kserokopie wymienionych powyżej dokumentów.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy wnioskodawca przedłożył kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności poświadczoną za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Poświadczenie zgodność kopii z oryginałem przez radcę prawnego nie budzi zastrzeżeń. Z poświadczeń do umowy z dnia 23 kwietnia 2013 r. wynika, iż poświadczona została własnoręczność „podpisów na załączonym dokumencie”. Jednakże – wbrew stanowisku skarżącego zaprezentowanemu w zażaleniu - sposób połączenia arkuszy poświadczanego dokumentu nie jest prawidłowy. Klauzula poświadczeniowa może być umieszczona na odrębnej karcie, wówczas powinna być umieszczona za dokumentem (nigdy przed), trwale z nim połączona, spojona pieczęcią i parafowana, bądź na samym dokumencie, na jego końcu (por. (...)Czynności poświadczeniowe w praktyce notarialnej (...))W niniejszej sprawie nic nie wskazuje na takowe trwałe połączenie aktu poświadczenia z dokumentem, pod którym złożone zostały podpisy. Nadto, z poświadczenia wynika, iż stwierdzona została jedynie własnoręczność podpisów, a nie własnoręczność paraf

złożonych na załącznikach do umowy. Przy braku trwałego połączenia, trudno w ogóle uznać przedłożone zestawienia za załącznik.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż trudność w wykazaniu takowego trwałego połączenia w przypadku posługiwania się przez wnioskodawcę poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopią można przewyciężyć choćby poprzez szczegółowe opisanie przez pełnomocnika wyglądu poświadczanego dokumentu w tym jego trwałego połączenia. Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. (...))ze zm.) radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Znakiem szczególnym dokumentu jest w omawianej sytuacji jego trwałe połączenie, które radca prawny może stwierdzić poświadczając za zgodność z oryginałem przedkładanej kserokopii.

Jednocześnie analiza dokumentów przedłożonych w toku niniejszego postępowania nie pozwala na uznanie, iż – w świetle regulacji zawartej w art. 788 § 1 kpc - wierzytelność z nakazu zapłaty (...) (...), wydanego w sprawie, przeszła na wierzyciela. Z załączonego przez wnioskodawcę wyciągu z załącznika nr 1 do umowy przelewu z dnia 23 kwietnia 2013 r. nie wynika bowiem, iż nastąpiło skuteczne nabycie wierzytelności objętej tym nakazem przez C.(...)(...)w W.od pierwotnego wierzyciela. Przede wszystkim - zdaniem Sądu Okręgowego - przedłożony wyciąg jest niekompletny, co uniemożliwia zbadanie, czy przejście nie zostało obwarowane dodatkowymi warunkami. Nadto, w załączniku brak jest wskazania, jakich należności (roszczenie główne, odsetki, koszty postępowania) dotyczą kwoty wymienione w poszczególnych rubrykach przy nazwisku E. K.. Przede wszystkim zaś budzi wątpliwość czy kwota „5868,89 zł” dotyczy wierzytelności objętej nakazem zapłaty w sprawie (...) (...), gdyż nakaz ten opiewa na kwotę 5664,56 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 1272,85 zł tytułem kosztów postępowania. Powyższe skutkowało przyjęciem, iż wierzyciel nie wykazał, aby nabył wierzytelność wynikającą z tego nakazu zapłaty.

Podkreślić należy, iż wierzyciel musi mieć na uwadze, że postępowanie w trybie art. 788 k.p.c. jest uproszczoną formą uzyskania klauzuli wykonalności, co następuje na podstawie przedłożonych dokumentów, mającą na celu przyspieszenie tego postępowania. Postępowanie to ma charakter jedynie formalny, sprawa zostaje rozpoznana bez udziału dłużnika na posiedzeniu niejawnym i w związku z tym należy dochować wszelkiej staranności, aby wykazać następstwo prawne. W przeciwnym razie zachodziłoby niebezpieczeństwo dowolnego sposobu wskazywania przez wierzyciela osoby dłużnika i uzyskiwania klauzuli wykonalności bez jakiegokolwiek kontroli. Taka zaś sytuacja jest niedopuszczalna.

W tej sprawie wnioskodawca nie zdołał wykazać, by rzeczywiście doszło do przejścia na jego rzecz wierzytelności objętej wskazanym tytułem egzekucyjnym. W rezultacie nie ziszczyły się przesłanki umożliwiające nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu z uwzględnieniem przejścia uprawnień z niego wynikających.

Argumentując jak powyżej Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)